

τοὺς ἀποδεικνύουσιν ἀξιούς, ἀλλὰ διότι τοὺς συναντήσαμεν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ θεματοῦ μας. Βλέπετε, ἡ Κρήτη, ἡ ἀληθὴς Κρήτη, δὲν ἔχει νὰ παλαίσῃ μόνον κατὰ τοῦ φανατισμοῦ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ἀντιδράσεως ἐνίων ἐκ τῶν τέκνων τῆς, τέκνων ἀστόργων. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη πιθανὸν πρὸς στιγμήν νὰ ἀποτελέσῃ πρόσκομμα εἰς τὴν πρόοδον τοῦ τόπου μας, οὐδέποτε ὅμως θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναστείλῃ τὸν φυσικὸν ροὺν τῶν γεγονότων οὐδὲ νὰ ἀναχαίτῃ τὸν πρὸς τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν του γοργῷ τῷ βήματι βαινόντα Κρήτα.

Κύδων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁφείλομεν μίαν ἐπανόρθωσιν. Ἐν τῷ περὶ ὑπουργικοῦ ἀναρχισμοῦ ἀρθρῷ ἡμῶν ἀνεφέραμεν ὅτι ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς προσκληθεὶς ν' ἀναλάβῃ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἔταξεν ὡς ὅρον τὴν κατάργησιν τῆς μονοετοῦς θητείας· τοῦτο ἦτο ἀνακριβές. Ὁ προσκληθεὶς δὲν ἦτο ὁ βουλευτὴς Καλαβρύτων, ἀλλ' ὁ ὑποστράτηγος κ. Βασίλειος Πετιμεζᾶς.

Οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς δεσποινίδος Κολοκοτρώνη τρομάξαντες, ὅθις τὸ ἑσπέρας ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας ἀπέναντι τῆς οἰκίας Διομήδους ὀλίγου δεῖν ἀφηνιάζον, τῆς δεσποινίδος Κολοκοτρώνη διελευσμένης σφοδρὸν κίνδυνον καὶ τρόμον. Εὐτυχῶς ἡ μηχανὴ ἑσταμάτησε καὶ ὁ ἡνίοχος δεξιότατος ὦν ἀνῆλθε διὰ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἔκαμψε τὸ στενὸν τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας. Αὐριον δημοσιεύομεν διατριβὴν ἀμαξήλατῶν, περιστατικώτερον ἀναγράφουσιν παρόμοια συμβάντα.

Δὲν ἦτο ὁ πυροβολήσας ἐναντίον τοῦ ἀμαξήλατου ὁ δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ, ἀλλὰ πολίτης φίλος τοῦ δεκανεὺς· ὥστε ὁ μὲν δεκανεὺς ἐξιφύλλισεν, ὁ δὲ πολίτης ἐπυροβόλησεν. Ἐννοοῦμεν νὰ τιμωρηθοῦν ἀμφότεροι, διότι καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἔκαμαν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως. Ἀγνοοῦμεν ἂν συνελήφθησαν, καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. προρράχου καὶ τοῦ κ. εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν.

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων, ὅπου ἐπὶ τριετίαν διέμεινε καταγινόμενος εἰς τὴν Εἰδ. Νοσολογίαν, διδάκτωρ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Παναγιώτης Μ. Ψαρρᾶς καὶ δούς τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸν ἱατρὸν μὲ τὸν ἀξιόζηλον βαθμὸν λίαν καλῶς.

— Ὁ φίλος ἡμῶν κ. Ἀγγ. Φορέστης ἐπιτυχῶς διεξῆλθε καὶ τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ δοκιμασίας πρὸς τοῦ Ἀρείου Πάγου, λαβὼν τὴν ἄδειαν τῆς ἐξασκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

— Ὁ κ. Τιμολέων Δ. Βισβίτζης ὑποστὰς χθὲς εὐδοκίμως τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρακτικὰς ἐξετάσεις ἔλαβε τὴν ἄδειαν τοῦ μετέρχεσθαι τὸν δικηγόρον.

Φίλε συνάδελφε,

Οἱ *Καιροὶ* κατέρχονται ἐκ νέου εἰς τὸ στάδιον, ποθίσαντες τοὺς θορύβους τῶν πολιτικῶν ἀγώνων.

Ἐν μακαριότητι καταλιπόντες τὸν βίον, ἀνεγεννήθησαν

ἤδη διὰ θαύματος. — Εὐγνωμοσύνη εἰς τὴν θαυματουργήσαν Μήδειαν!

Λίσθάνονται ἐν τῷ σώματι αἷμα θερμὸν ὑποθάλπον τοὺς πόθους νεανικοῦ ἔαρος. ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ μανικὸν τινα χυμὸν ἐρεθίζοντα τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὁρμήν. Ἀνακτήσαντες δὲ τὴν φαιδρὰν ἡλικίαν, ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ μέλλο. μετ' ἐλπίδων καὶ ρίπτουσι πέπλον λήθης εἰς τὸ παρελθόν...

Ἡ ἄλλοτε νεότης αὐτῶν, ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶδε τὸν κόσμον διὰ τοῦ φακσοῦ τῆς οἰστορηλατουμένης φαντασίας. Ἐν τῷ προσώπῳ εἰδεχθούς Ἀιθίοπος ἀνέυρισκε τὴν μορφήν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀνεζήτει τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον ὅπου ὑπῆρχεν ἔρεβος καὶ νύξ· ἐφαντάζετο δὲ τὴν κορώνην λευκὴν ὡς τὸν κύκνον καὶ τὴν χελώνην ἱπταμένην μέχρις οὐρανοῦ. Ἐν τῷ λειμῶνι τῆς πολιτείας ἐνεφώλευε λύκος ἀπειλῶν δι' ὀλέθρου τὸ ποίμνιον, λύκος ὃν ὑπέλαθεν ὡς ἵππον ὠραίον. — Συγγνώμη εἰς τὴν ἀμαρτήσαντα ἐξ ἀγαθῶν ἐμπνεύσεων!

Ἄλλ' ἡ νῦν νεότης, χειραγωγουμένη ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τῆς ὀρίμου σκέψεως, ἔχει, ὡς πιστεύει, ἀποστολὴν ἐξίλασμοῦ καὶ ἐπανορθώσεως. Ἐπέστη, μὰ τοῦ ἀθανάτου, διὰ πάντα πολίτην ἡ ὥρα τοῦ καθήκοντος, ὁ καιρὸς τῆς ἐνεργείας! Ὁ βλάπτων ἵππος ἀπάγεται ἐκ τῶν πυροφόρων ἀγρῶν, ἀλλ' ὁ λύκος φονεύεται πρὸς σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου. Ὁ ἅγιος ναὸς τῆς πολιτείας μετεβλήθη εἰς ἀπαίσιον τοῦ βαλὰ θυσιαστήριον, ζητεῖ δὲ Θεοδίτην Ἥλιαν, «ἐν χερσὶν ἔχοντα χάλκεον ἔγχος, φόνον δὲ καὶ κῆρα φέροντα» κατὰ τῶν αἰμοχαρῶν ἱερέων. Ἔως πότε θ' ἀνεχώμεθα τὸ σεμνὸν αὐτῆς θέατρον μεταβαλλόμενον εἰς ρωμαϊκὸν ἵπποδρόμιον, ἵνα μάχωνται θηρία; Ὡμοιώθημεν ἄρά γε πρὸς ὄχλον δουλικόν, ἀπαιτοῦντα panem et circenses;

Οἱ *Καιροὶ* κρίνουσιν ἄσκοπον ἐν τῷ παρόντι τὴν ὁμολογίαν τῆς πολιτικῆς των πίστεως. Γνωστοὶ ἐκ τῶν προτέρων, ἀποφεύγουσι τὴν πεπατημένην ὁδὸν, ἐφ' ἧς πάντοτε βαδίζει τὸ ἀγαθότερον ὑποζύγιον. Πεποιθασί δὲ ἀδιστακτικῶς ἐπὶ τὴν κοινὴν εὐμένειαν καὶ ἐπικαλοῦνται μετὰ θάρρους τὴν ὑποστήριξιν τῶν ὁμοφρόνων, τῶν φίλων καὶ τῶν ἀρχαίων συνδρομητῶν. Παραιτήσαντες δὲ τὸ μεγαλόσχημον, ἐδανείσθημεν τοὺς ὅρους καὶ τὸ σχῆμα τῆς «Νέας Ἐφημερίδος».

Διατελῶ μετ' ἐξόχου ὑπολήψεως

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Ἰουλίου 1883.

Φίλος καὶ θεράπων

Π. Κανελλίδης.

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

Παρεστάθη ἐν μέσῳ ἐκπληκτικῆς συρροῆς τοῦ κοινοῦ, κατακλύσαντος καὶ καθίσματα καὶ διαδρόμους καὶ ὅποιονδήποτε χώρον διέκρινε κενόν. Ἐπίζηλος πράγματι τιμὴ, τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία μας ἀπένεμεν εἰς πρωτότυπον ἑλληνικὸν ἔργον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα κατὰ μακρὰ διαλείμματα κατορθοῦσι διακόπτοντα τὴν μακρὰν παράταξιν τῶν ξενικῶν καὶ πολλάκις ἐκτρωματικῶν ἔργων τῆς τέχνης, καὶ ἀναφαίνονται ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὡς ἐξόριστοι ἐκ τῆς πατρίδος των. Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν, εἰ καὶ τρεφόμενον ἐκ τοιούτων πάντοτε, καὶ κατὰ ταῦτα σχηματίζον τὸ ἰδανικόν του, ἔχει ἀκόμη ἀρκούσαν συναίσθησιν ἑαυτοῦ, ὅπως μὴ ἀπαξίῃ νὰ τιμᾷ καὶ τὰς γενναίας ὀλιγίστους ἀποπείρας ἀναγεννήσεις καὶ διαπλάσεις τῆς σκηνῆς. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς προκειμένης